No. 2843 — Woensdag 5 Mei 1937 — 54ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Drukker: B. L. Bogaers

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels fl. 0.50



VROLIJKE STAKERS. Deze glimlachende meisjes, die op het eerste gezicht voor gevangenen zouden gehouden worden, werken op een sigarenfabriek in Newark en behoren tot de „sit-down" stakers in America. Hier geen zwaarmoedige geesten!

Kampwerk voor Jongens.

Met vreugde hebben we indertijd kennis genomen van de plannen van ons Bestuur om op Curaçao te beginnen met het Kampwerk voor jongens.

En ook de Koloniale Raad heeft gunstig op deze voorstellen gereageerd.

Vergissen wij ons niet dan komt de eer van het initiatief hierin toe aan de C.P.I.M. die voor het overgrote [illegible] de Cura[illegible] en dus ook weten kan [illegible] le vorming nog te kort geschoten wordt.

Curaçao kent wel niet de werkeloosheid in die mate als andere landen, maar wel bestaat hier het jeugdwerkelozenprobleem. Jongens en jonge mannen kunnen na het verlaten der school van 14 tot ± 20 jaar hier moeilijk een emplooi vinden.

Reeds jaren is hier de moeilijkheid gevoeld van dit jeugdwerkelozenprobleem.

En daarom werd indertijd aan de z.g. B. scholen in de stad door de betreffende Katholieke schoolhoofden, nog een klas toegevoegd, waardoor dan de jongens „langer van de straat konden worden gehouden". Het was echter geen voldoende oplossing, welke bovendien enkele jaren geleden geheel te niet gedaan werd door het bekende geruchtmakende onderwijsbesluit.

Ook Gouverneur Van Slobbe heeft herhaalde malen zijn zorg uitgedrukt over de schoolvrije arbeidersjeugd, voor wie tot de leeftijd van 20 jaren te weinig gelegenheid tot arbeid was en die daarom dan ook dikwijls een grote zorg waren voor ouders en overheden en zelfs dreigden voor de misdaad op te groeien.

Ook de voogdijraad heeft zich meermalen met het vraagstuk bezig gehouden.

De jeugdwerkeloosheid is dus hier wel een probleem.

En evenals elders juist dit probleem de grootste belangstelling opeist, mogen we ook op Curaçao voor dit probleem wel enige belangstelling vragen.

Zoals de plannen thans zijn, zal het Kampwerk voor Curaçaose Jongeren ter hand genomen worden door de Kruisvaarders van St. Jan voor de katholieke Jongens en voor anderen door het Leger des Heils.

De Kruisvaarders van St. Jan, die aarvoor speciaal zich op Curaçao zullen vestigen, hebben door het bekende werk- [illegible] werk kamp hier op Curaçao de leiding op zich nemen.

Hoe werken deze werkkampen in Nederland?

In Nederland bestaat de Nationale R.K. Commissie voor Jeugdwerkelozenzorg dit jaar 5 jaren. En in deze 5 jaren heeft deze Commissie haar taak trachten te vervullen door in brede kring aan de jonge werkelozen hulp te bieden.

Door bevordering en oprichting van vakcursussen en centrale werkplaatsen, door inrichting van werkkampen in een 12-tal plaatsen enz., heeft de Commissie ontegenzeggelijk veel goeds voor de opgroeiende werkloze jeugd kunnen doen. Bovendien werd in 1935 een Nationaal Congres te Nijmegen gehouden.

Dit Congres heeft goed werk gedaan en in brede kring de aandacht op dit probleem gevestigd.

Maar het belangrijkste werk dezer Nationale R.K. Commissie voor Jeugdwerklozenzorg bestond wel in de bevordering der werkkampen, in hun verschillende vorm en omvang.

Er mag wel van getuigd worden, dat naast de centrale werkplaats voor de jonge werkloze het kampwerk is geworden de best geslaagde poging om de gevolgen der werkloosheid voor jeugdigen te neutraliseren en te bestrijden.

Wat wordt er onder dat kampwerk verstaan?

Sinds enkele jaren werd in Nederland begonnen met het culturele werk voor de jonge werklozen met steun van de Regering en daarnaast ook met practische werkverschaffing.

Maar niet alleen arbeid en vakkennis èn inkomen ontbreekt de jonge werkloze, maar ook levensmoed en levensperspectief

Daarom wordt de jonge werkloze voor enkele weken gehaald uit de neerdrukkende, loodzware omgeving van een misschien lijdend gezin, uit de dodende sfeer van het nietsdoen, en gebracht in een jeugdgemeenschap, waar met geloof en liefde en gemeenschapszin en arbeid opnieuw hoop op de toekomst, levens[illegible] wordt gegeven.

[illegible] waarom begonnen werd met de jonge werkloze voor enkele weken te onttrekken aan zijn omgeving en hem te brengen in een levensgemeenschap van een kamp of internaat.

Door het verblijf in de kampen is het mogelijk, dat aan deze jongeren in de opbeurende en bezielende sfeer van een idëele levensgemeenschap, de gelegenheid wordt geboden opnieuw te leren arbeiden en tevens de opbeuring te vinden, die zij in hun jonge leven èn geestelijk èn lichamelijk nodig hebben.

Nadat in 1932 door een enkele jeugdvereniging met kampwerk begonnen was, werd in 1933 dit soort werk door verschillende jeugd- en sociale organisaties aangepakt.

De duur van het kamp was een of twee weken.

Onder de katholieken werd dit kampwerk bevorderd en gesteund door de Nationale R.K. Commissie voor Jeugdwerklozenzorg, die in 1932 werd opgericht en door het R.K. Werkliedenverbond in Nederland, dat jaarlijks het kampwerk steunde met ruim ƒ 30.000.—.

In deze eerste drie jaren van 1933—1935 werden 7 internaten, jeugdhuizen, ter beschikking gesteld voor de jonge werklozen.

In deze huizen, die voor dit werk nog steeds beschikbaar zijn, werden opgenomen in 1933: 2305 deelnemers met 13850 mankampdagen; in 1936: 2793 deelnemers met 32900 mankampdagen.

In 1934—1935 kwam een aanzienlijke wijziging in deze opzet der werkkampen enerzijds door het plan Westhoff, anderzijds, doordat de minister van Sociale Zaken, de Landelijke Commissie omzette in de Rijkscommissie van Advies, inzake het vraagstuk van de jeugdwerkloosheid en zelf de administratie en subsidiëring ter hand nam.

In een op 21 en 22 Juni 1934 op Woudschoten te Zeist gehouden conferentie van het bestuur der Stichting Centrale voor Werklozenzorg, werd door de Heer Ir. J. Th. Westhoff, inspecteur der Rijkswerkverschaffing te Zwolle, de mogelijkheid voorgesteld om in navolging van de Rijkswerkverschaffing, grote werkkampen voor jeugdige werklozen op te richten.

Dit plan, zij het ook enigszins gewijzigd, werd aanvaard door de Regering en daarop werd haar subsidie van 75 pCt. der begrote kosten gebaseerd.

De uitvoering van dit kampwerk werd door de Regering toevertrouwd aan vier centrales, vertegenwoordigend de richting der verenigingen, die zich tot nu toe met dit werk bezighielden. Deze vier centrales zijn: de Katholieke (Nationale R. K. Commissie voor Jeugdwerklozenzorg); de Protestants Christelijke (Centrale voor Werklozenzorg); de Socialistische (Moderne Centrale voor Werklozenzorg) en de Neutrale (Federatie voor Werklozenzorg).

In 1935, ook begonnen met deze z.g. lange kampen, heeft de Kath. Centrale op het ogenblik zes grote kampen, te weten: „Ons Werkkamp" te Rumpen, het werkkamp „Baast" te Oosterbeers" het werkkamp „Kemperberg" te Schaarsbergen bij Arnhem, het werkkamp „O. L. Vrouw ter Duinen" te Ossendrecht, het dienstbodenkamp voor werloze meisjes te Ginneken, op „Bouvigne" en het werkkamp te Egmond.

Naast deze lange werkkampen, waarin het verblijf der jongens zes weken duurt, heeft de Nationale R.K. Commissie voor Jeugdwerklozenzorg in stand gehouden als voorbereidingskampen de korte werkkampen van 14 dagen in de jeugdhuizen, zodat gelijktijdig een 1000-tal jongens en meisjes in deze kampen aanwezig zijn.

In totaal werden door de Nationale R.K. Commissie voor Jeugdwerklozenzorg in 1936 in korte of lange kampen ontvangen: 5633 deelnemers met 128272 mankampdagen.

Ieder zal begrijpen, dat dit kampwerk èn van de Overheid èn van de Katholieke Commissie grote bedragen aan geld vraagt. Terwijl de Overheid 75 pCt. der uitgaven tot een bepaald maximum subsidieert, moet de Katholieke Commissie het ontbrekende bijpassen, voor 1936 een som van ƒ 70.154.22.

Daarvan subsidieert het R.K. Werkliedenverbond ongeveer ƒ 30.000, terwijl de Nationale Inzameling onder Katholieken voor de jeugdwerklozen in 1936 een bedrag van ƒ 42.734,77 voor dit doel opbracht.

Toch is in Nederland reeds gebleken, dat dit heerlijke werk voor werkloze jongeren deze financiële offers dubbel waard is.

Het werkkamp is voor vele jonge werklozen geworden een onvergetelijke pagina in de roman van hun eigen leven, een bladzijde, waarin de hoop op een betere tijd terugkeert en het vertrouwen op een betere toekomst herstelt en een ruggesteun gevonden wordt voor nieuwe plannen en herwonnen idealen. Het werkkamp is voor vele jongeren geworden een sociaal sanatorium. Ze nemen werkelijk mee van een kamp, de gedachte, om die nood der werkeloosheid te beschouwen in de geest van het H. Geloof en in vertrouwen op de Voorzienigheid. Ze nemen mede, ook de dringende vermaning, om deze tijd van nood, die ze gedwongen doormaken, nuttig te besteden.

Terecht schrijft Bernard Verhoeven over het nut der werkkampen:

„De werkkampen maken, hoe abnormaal en triestig de aanleiding ook is, van de jonge werkloze, in zeker in zin met betrekking tot hun lotgenoten, Zondagskinderen, die niet moeten maar mogen werken, en gezamenlijk de genade van de arbeid ervaren."

En deze gemeenschappelijke arbeidsvreugde, dit in saamhorigheid beleven van de zin van de arbeid, is ongetwijfeld een vruchtbare voedingsbodem voor geestelijke en culturele vorming.

Indien er genoeg leiders bsechikbaar komen, kunnen de werkkampen meer dan onvermijdelijke noodasyls, doch waarlijk lichtpunten worden in de grauwe crisisnacht.

Nood leert bidden, misschien zou men ook kunnen zeggen:

Nood leert leven, organisch leven.

Allerlei levenswaarden zijn in onze individualistische wereld verloren gegaan.

Het organisch levensbesef ging ten gronde: de opvatting van het leven als een bloeiend organisme van God dienen, arbeiden, eten, verpozen en bij alles immer weer God dienen.

In het werkkamp kan althans tijdelijk maar blijvend misschien als een nuttige les voor het gehele leven, de verbondenheid van alle levensrichtingen worden hersteld.

Waar hebben de jonge arbeiders ooit geleerd in onze liberale, verbrokkelde maatschappij, de gemeenschap te beleven in de arbeid, gezamenlijk te bidden vóór en ná het werk, om te danken voor het brood, dat het werk verschafte, in blijde kameraadschap de uren verpozing na de arbeid door te brengen met het zingen van goede liederen, het eenvoudig genieten van schoonheid, met verheffende lectuur en spelen van vernuft?

En dat alles geordend in de bovennatuur, doorbalsemend van Gods aanwezigheid. Een godsdienstige vorming, niet geforceerd, bijna onwillekeurig en vanzelfsprekend, volkomen ontbloeiend uit het dagelijks gemeenschapsleven, maar daardoor des te dieper en doeltreffender.

De goddeloosheid van het Communisme.

Hebben wij de vorige week de Russische Pater Jesuiet Iwan Kologriwof een en ander laten vertelllen over het demonische karakter van het communisme en de gevaarlijke argeloosheid van de z.g. salonbolsjewisten, die, hetzij om er aan te verdienen, hetzij uit een soort gril, coquetteren met het zo afschuwelijke bolsjewisme. Vandaag willen we nog een en ander citeren over hetgeen pater Kologriwof meedeelde over de omvang van de communistische propaganda en de methode om deze te bestrijden.

Over de gevaren der propaganda vertelde pater Kologriwof, toen hij Mgr. Bekkers onthullingen deed over de omvang van het communisme in landen buiten Europa.

Wij ontlenen er het volgende aan:

Pater Kologriwof vertelt dan hoe sterk het communisme reeds in de landen van Europa is. Bijna iedere afdeling van het Franse leger is ondermijnd door een communistische cel; zelfs het officierencorps. Op de nationale feestdag van de 14de Juli van het vorig jaar heeft de regering grote afdelingen zware soldaten rond Parijs laten legeren om op alles voorbereid te zijn. Tijdens de relletjes in Luik is het alleen aan het persoonlijk ingrijpen van Koning Leopold te danken geweest, dat er geen communistisch oproer is ontstaan, enz. enz.

En toch ondanks Rusland, Spanje, Frankrijk, Mexico, zijn de katholieken nog niet genoeg overtuigd en doordrongen, zelfs priesters blijken niet altijd oog te hebben voor de gevaren van deze tijd. „Het is zo erg nog niet, het heeft geen

Een nieuwe Sekte.

Terwijl duizenden in de oude wereld van hun geloof afvallig worden, uit de Kerk treden, of zich bij de godlozenbeweging aansluiten, tasten in andere landen duizenden mensen rond in de duisternis van het ongeloof, die hartstochtelijk zoeken naar de Waarheid.

Tot welke excessen en dwaasheden de mens daarbij echter kan komen, moge blijken uit onderstaand artikel, dat een duidelijk, doch tevens een weerzinwekkend beeld geeft van de geestesverwarring in de Nieuwe Wereld.

In geweldige lichtletters straalt de naam „Tempel der Genade" tegen de nachtelijke hemel van Los Angeles. Toen vijf jaar geleden de jonge toneelspeelster Aimée Semple Mac-Pherson, uit Canada afkomstig, de eerste steen legde voor dit reusachtig bouwwerk, en aan de Amerikaanse journalisten de verzekering gaf, dat zij niet aan de verleiding van Hollywood zou toegeven, maar dat zij een nieuwe godsdienst ging stichten, had niemand zelfs maar een vaag vermoeden, hoe wonderlijk snel deze woorden van de schoonste aller moderne profetessen werkelijkheid zouden worden. Thans trekken duizenden pelgrims naar deze Tempel der Genade, om zich daar door de voormalige toneelspeelster plechtig te laten dopen, en deelachtig te worden aan de genade, die deze welverzorgde, tere vrouwenhand uitdeelt. Haar godsdienstoefeningen, die een even fantastisch als bespottelijk schouwspel opleveren, worden vaak door 6000 tot 8000 mensen bezocht. Van heinde en ver komen ze toegestroomd, jong en oud, rijk en arm; gekromde oude vrouwtjes evengoed als de mondaine dames uit Hollywood, die een doordringende geur van parfum verspreiden, allen komen om de „beste vertolkster van Christus", zoals men Mrs. Aimée in de Verenigde Staten noemt, te horen spreken.

De „Tempel der Genade" is een grote rotonde, met in het midden een reusachtig podium, dat door een hemelsblauw voorhangsel is afgesloten. Wanneer de godsdienstoefeningen een aanvangen nemen (gewoonlijk moeten de deuren reeds lang tevoren door de politie worden afgesloten, wijl het gebouw barstensvol is), ziet men Mrs. Aimée op een gouden troon zitten, voor op het podium. Ze is gekleed in een luchtig linnen gewaad en omringd door een schaar van knappe jonge meisjes, die, ondanks haar engelenvleugels en wazige klederen, toch veel overeenkomst hebben met revue-girls. Deze dwaze eredienst begint met een rhythmische dans van het „Engelenkoor", waarbij twee goochelaars staan opgesteld, die in de lichtkegel van de schijnwerpers een wonderbaarlijk handig spel met zilveren balletjes vertonen, welke voortdurend glinsteren en op de vergaderde mensenmenigte een eigenaardige, hypnotische uitwerking veroorzaken.

Eindelijk verheft zich de priesteres Mrs. Aimée om haar predikatie te houden. In de Verenigde Staten kent men talloze merkwaardige godsdienstige sekten, maar de gelovigen in de „Tempel der Genade" behoren toch in velerlei opzichten tot de meest excentrieke godzoekers die men zich denken kan. Niet alleen dat zij de enige sekte vormen die steunt op buitengewone schoonheid van een vrouw, maar zij kan er zich ook op beroemen, dat zij met de meest moderne middelen der toneelkunst te werk gaan.

Terwijl namelijk deze theatrale priesteres met een diepe, klankvolle stem die alle luisteraars gevangen houdt, haar toespraak voordraagt (zij spreekt over het heil en de verlossing door de Genade) waarbij zij vaak een aardige anecdote vertelt, waarom de toehoorders moeten lachen, wordt op het podium de godsdienstoefening, die meer op een uitzonderlijk toneelstuk gelijkt, voortgezet.

Zodra het voorhangsel opzij geschoven is, ziet men op het draaibare toneel de „Tempel der Genade" waarin op gruwelijk realistische wijze een electrische stoel staat opgesteld. De rechters en de getuigen staan rondom dit beulswerktuig opgesteld, terwijl de voltrekker van het vonnis op zijn slachtoffer wacht.

Dan verschijnt de beklaagde op het toneel. De electrische stoel zal een einde maken aan zijn leven. In gespannen aandacht en sidderend van sensatie wachten de gelovigen op de dingen die komen gaan. Op het ogenblik dat de veroordeelde op de electrische stoel wordt vastgegespt, verheft zich de slanke gestalte van de priesteres Mrs. Aimée en zij valt de beul in de armen. „Neen, hij zal nog niet sterven!" zo roept zij uit. Een zucht van verlichting gaat door de tempel en dan spreekt Mrs. Aimée verder: „En precies zoals ik het U hier voor ogen vertoon, geschiedt het ook in het geestelijk leven. De zondaar kan zelfs in het laatste ogenblik gered worden, waaraan hij slechts aan de genade deelachtig wordt. Door mij kan hij deze genade verkrijgen, om aan de electrische stoel van het andere leven te ontkomen!"

Na deze op brallende toon gesproken woorden zijn de aanwezigen door een groot stilzwijgen bevangen. Het scherm schuift weer dicht, het toneel draait langzaam verder, tot zich weer een nieuw beeld voor het oog der toeschouwers ontrolt. Temidden van het bovenbeschreven engelenkoor staat een grote doopvont opgesteld. Nog enkele ogenblikken en hier zal zich het plechtige doopsel voltrekken.

„Wie meldt zich aan om gedoopt te worden?" zo vraagt Mrs. Aimée aan de duizenden die de godsdienstige bijwonen. Vele nieuwelingen, die onder de betovering zijn gekomen van deze merkwaardige gebeurtenissen verklaren zich bereid om deelachtig te worden aan de genade die men door het doopsel van Mrs. Aimée kan verkrijgen. Zij worden naar een kleedkamer gebracht, waar zij van hun eigen klederen worden ontdaan, en omhangen met luchtige linnen doeken. Dan volgt de meest bespottelijke vertoning van het gehele schouwspel. De begeesterde nieuwelingen worden door de „engelen" in het doopbekken ondergedompeld, en terwijl ze weer boven water komen, krijgen zij een palmtak in de hand gedrukt, om dan druipnat doch innerlijk gelukkig naar de kleedkamers terug te keren. Honderd en mannen en vrouwen ondergaan deze bewerking, die door de stemvolle melodieën van een muziekgezelschap worden omlijst.

Het einde van de godsdienstoefening vertoont wel een beeld,dat alle overige tonelen in dwaasheid overtreft. Dansend begeven zich de jonge meisjes, die daareven nog het engelenkoor vormden, onder de mensenmenigteen terwijl hun engelenvleugelen zacht op en neer wiegen, houden zij een collecte met open schaal. Want heel deze dwaze vertoning kost enorm veel geld. Mrs. Aimeé behoeft zich echter over gebrek aan belangstelling niet te beklagen en de collecte brengt duizenden dollars op. Terwijl de jonge meisjes collecteren roept Mrs. Aimeé telkens opnieuw met luide stem: „A.u.b. geen klein geld. Wij willen alleen dollars".

Zo verenigt deze godsdienststichter het practische en nuttige met het ideële. Het is begrijpen, dat zij op zoekende zielen invloed uitoefent. Welke vaagheid vindt tegenwoordig géén aanhangers? Maar een lang leven voorspellen wij deze sekte niet. Het gaat er een beetje al te potsierlijk en sensationeel toe, in de „liturgie" van deze priesteressen.

zin om geld te geven aan een actie, die toch eigenlijk overbodig is?"
Maar opeens zullen ze bemerken dat het te laat is...
Als de pest éérst op de drempel, nú hun huizen binnenkomt!
Neen, de katholieken beseffen nog niet voldoende de ontzettende dreiging, de barre verschrikking van het Communisme!

Kruis en lijden.

Hoe denkt u zich dan de actie tegen Communisme en Godlozen?
De pater zoekt in zijn binnenzak en legt enige papieren op tafel.
— Ik heb hier een ontwerp van actie, dat de Hongaar pater Banga heeft ingediend. Ik zal 't U kort weergeven.
Pater Kolowigrof leest een stuk van het gecyclostyleerde document, dat voor hem ligt.
„Als onze tegenstanders op het ogenblik een grote voorsprong op ons hebben dan komt dit, omdat zij meer besloten en meer strijdvaardig en vooral meer offervaardig zijn dan wij en omdat zij werken volgens een goed bestudeerd en vastomlijnd plan, terwijl wij ons dikwijls tevreden stellen met oppervlakkige methoden. Er moet een algemene beweging op touw gezet worden tot verdediging van godsdienst en beschaving, een beweging van grootse allure, die invloed heeft op de openbare mening door vurigheid en strijdvaardigheid. Dan alleen kunnen wij de tegenstanders bij hun duister vernielingswerk hinderen..."
„Ach ja," het papier ligt stil op tafel, „ach, ja, dit is allemaal mooi en als dit allemaal verwezenlijkt kon worden, zouden we al veel bereiken, maar niet alles!"
We moeten vooral niet denken, dat het vraagstuk van het Communisme, en de georganiseerde godloosheid achter een groene tafel kan worden opgelost.
Conferenties kunnen de Christenheid niet redden!
Alleen... Kruis en lijden!
We vroegen niet meer, luisterden.
„Ik ben pessimistisch, Heren. Als de katholieken zich zelf niet louteren, als wij niet, kost wat het kost radicaal en consequent ons geloof beleven, dan ja... geloof me, het zal verschrikkelijk zijn!...
Wij zullen ons zelf moeten louteren door kruis en lijden!
Anders doet God het!
Als wij zelf de misstanden van onze tijd niet willen opruimen, zal dit geschieden door oorlog en terreur.

Als we weer buiten lopen op de Hobbemakade, denken we nog aan de slotconclusie, waartoe pater Kologriwof kwam.
„Het zal verschrikkelijk zijn..." zeggen we tegen elkaar.
En er is inderdaad geen andere uitweg, tenzij...
Voor ons uit waait een stuk krantenpapier. Met grote rode letters staat erop gedrukt: „God... of niets!"
Zullen we nog op tijd ontwaken?

Tot zover de mededelingen van Pater Kologriwof en het commentaar van Mgr. Bekkers.
Inderdaad, zullen we nog op tijd ontwaken?
Op initiatief van het Episcopaat in Nederland, is de „Voor God" actie georganiseerd en onder leiding van de onvermoeide eminente prof. Steger wordt deze zaak krachtig aangepakt. En heel het kath. volk gemobiliseerd.
Maar men bestrijdt het communistische gevaar niet alleen op deze wijze, d.w.z. negatieve wijze. Voor alles is positieve actie dringend nodig.
Niet dat de voor-God-actie die niet beoogt, maar wij moeten ons goed bewust zijn, dat dit deel van de „Voor God" actie het allerbelangrijkst is.
Een rechtvaardige sociale economische politiek gericht op de steun van de economisch zwakkeren, dat is de beste communisten-bestrijding.
In Rusland zou het nooit zo ver gekomen zijn, indien het Czaren-regiem, wat meer christelijk sociaal gevoel had gehad en met Christus medelijden had gehad met de grote scharen des volks.
In Spanje zou het nooit zover gekomen zijn, indien de staatkundige en geestelijke leiders zich meer gelegen hadden laten liggen aan de sociale noden des volks.
Hier ligt de beste methode om de gesel van het communisme te bestrijden. Niet door steun te geven aan de N.S.B. dat is de duivel uitdrijven met Beëlzebub. Het nationaal socialisme in Duitsland, dat de godsdienst uit de harten des volks verbant, bereidt de tijden voor het communisme.
Wie denkt met het nationaal socialisme het communisme te kunnen bestrijden, zal ontgoocheld uitkomen.
Maar dit kunnen we alleen met de beoefening der Christelijke sociale liefde, die zich demonstreert in een vooruitstrevende christelijke sociale daden-politiek op economisch terrein.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Na de ondergang van de Nationalistische Kruiser España is het de Nationalisten voor Bilbao niet erg naar den vleze gegaan, want ook bij Durango hebben hun troepen, die hoofdzakelijk uit Moren bestonden en door Italiaanse officieren werden aangevoerd ernstige verliezen geleden, zodat de opmars weer enkele dagen, misschien wel weken vertraagd is. Maar van een bevrijding van Bilbao is nog geen sprake, zodat men in deze stad ook maatregelen neemt om vrouwen en kinderen naar Frankrijk weg te voeren, waarvoor onderhandelingen zijn geweest met de Engelse en Franse regering.
Deze vluchtelingen zullen worden vervoerd met de Engelse schepen die enkele dagen geleden Bilbao hebben voorzien van levensmiddelen. Franco heeft echter tegen deze wegvoering geprotesteerd, daar er gelegenheid is voor deze mensen om een onderkomen te krijgen op Spaans Nationalistisch grondgebied en er een neutrale zone beschikbaar is, waarlangs zij de stad zouden kunnen verlaten.

Van de non-interventie-commissie hoort men niets. Wel zijn er dezer dagen in de Engelse pers berichten gelanceerd, dat er Duitse troepen in San Sebastian zouden zijn aangekomen, waartegen de Duitse pers en radio op heftige wijze is geprotesteerd.

In verband met de Spaanse kwestie schijnen ook van Neurath met generaal von Blomberg in Rome te zijn, om n.l. de houding van Italie en Duitsland te bespreken inzake het zenden van troepen. Want het is zeker een twijfelachtige eer die Italie in Spanje aan het halen is, daar de Italiaanse troepen nog eens binnenkort de schuld zullen krijgen dat de Nationalisten de burgeroorlog gaan verliezen.

Londen maakt zich op voor de kroningsfeesten, maar intussen is het in Brits-Indië voor de Engelse troepen nog hard vechten om deze kroon te verstevigen; die onlangs toch al even gewankeld heeft in verband met de affaire van Mrs. Simpson, waarin dezer dagen een uitspraak is gekomen en die dus volgens de wet althans, nu met de Hertog van Windsor burgerlijk trouwen kan.

In Rusland, Engeland, Frankrijk, Duitsland, enz., allemaal mogendheden met diverse levensbeschouwingen, is de 1 Mei-dag gevierd.
Vooral de redevoeringen van Hitler hebben we beluisterd en daarin zowaar een „Seitenhieb" gezien tegen de Katholieken.
Heel merkwaardig is wel, dat Hitler het bekende woord gebruikte van de man, waarmede hij zich onlangs heeft verzoend: Ludendorff.
Iedereen weet, dat Ludendorff en speciaal zijn vrouw Mathilde sedert jaar en dag ageren tegen de z.g. „überstaatliche Mächte", het Jodendom, met marxisme, vrijmetselarij, de internationale bankierswereld en de Jesuieten.
Positief werken ze beiden hard om het Duitse volk een nieuw geestesleven in te enten, gekiemd uit zuiver Duits bloed en grond, de bekende idolen van geheel het moderne Duitse heidendom. Berucht zijn beiden geworden door hun fel afgeven op het Christendom.
In het schandelijk boek met de veelzeggende titel „Erlösung von Jesu Christo" (1931) rekent Mathilde af met Christus en het Christendom.
Ludendorff is het hierin met zijn vrouw eens en samen strijden ze met de pen in hun periodiek „Am heiligen Quell deutscher Kraft."
Velen hebben zich verwonderd afgevraagd, hoe 't toch komt, dat Ludendorff zo honds gebeten is op het Christendom en de „überstaatliche" machten. Het niet oplossen van deze vraag noemde men vaak: „Het raadsel van het huis Ludendorff."
Helmuth Schreiner heeft in de „Zeitwende" (Januari 1933) voor dit raadsel een tamelijk bevredigende verklaring gevonden. Hij komt tot de conclusie, dat Ludendorff satanisch gefolterd werd door de vraag: Waar ligt de schuld van de verloren oorlog? Als een Delphisch orakel klonk het Ludendorff in de oren: de „überstaatliche" machten, doch in de grond de Christengod!
Inderdaad, de verloren oorlog is de geslagen veldheer tot een levensobsessie geworden; de verloren oorlog heeft zijn levensdroom van een groot en machtig Duitsland vernietigd.
Ludendorff heeft de schuldigen ontdekt, velen in getal, doch van aard en karakter één, on- en anti-Duits, de Duitsvijandige grootmachten, Jodendom, marxisme, vrijmetselarij, Jesuieten en Christendom.
Afval van de oude Duitse levensbeschouwing, verraad aan de Duitse voorvaderen, „die duizenden jaren lang een zedelijk hoogstaand volk waren, gezond en krachtig naar ziel en lichaam..." dit is de diepste grond van Duitslands ineenstorting. Wil het Duitse volk weer gezond en sterk worden, dan moet het terug tot de oudgermaanse levensopvatting.
Tot het bereiken van dit doel stichtte Ludendorff in 1925 de Tannenbergbond (Hindenburg betwistte hij de eer van Tannenberg) die eerst slechts een militaire bond was, zich spiegelend aan de deugden van het oude leger. Langzamerhand wierp de bond zich op als voorstander van een nieuwe wereldbeschouwing, waarvoor Ludendorff de volgende richtlijnen gaf: de eenheid van bloed, geloof, cultuur en maatschappij, zoals onze voorvaderen ze bezaten moet wederom voor het, met de moedergrond vergroeide volk, teruggewonnen worden. Het Duitse Godsgeloof en de zedelijke idealen vormen zich uit het bloed. Redding van de ontaarding van het volk bestaat in de terugkeer naar deze krachten. Cultuur is het werk van het Godsgeloof en der zedelijke idealen van het volk, wetenschappen en kunst ontspringen aan deze bron en worden aldus bevrijd van al het „vreemde."
Deze richtlijnen heeft Mathilde verder uitgespitst en uitgewerkt tot een complete godsdienst.
Radicaal wordt daarin het Christendom afgewezen als vergif voor het Duitse volk en daarmee stemt de familie Ludendorff volmaakt overeen met Ernst Bergmann.
De Duitse geloofsbeweging van Hauer is hun veel te tam, Hauer heet spottend nog een „halve christen". Ook Rosenberg gaat hen nog niet ver genoeg. Van een kerk willen ze niets weten in tegenstelling met Rosenberg en Bergmann.
Nog iets over de verhouding van deze beweging tot het regiem. Hitler en Ludendorff hebben aanvankelijk samengewerkt, doch in 1933 werd de Tannenbergbond ontbonden, want Hitler vond de beweging al te onbesuisd tegen het Christendom, Paus en Jesuieten. Ludendorff schrok er niet voor terug de Führer te brandmerken als een zendeling van de Paus, die Duitsland tot een Roomse provincie wil maken. Al was ook de bond opgeheven, de ideeën gingen verder en Ludendorff's periodiek kreeg een enorme lezerskring.
Opmerkelijk is nu de verzoening, het tweede raadsel-Ludendorff of beter het honderdste raadsel-Hitler. Wat zou de Führer bewogen hebben vrede te sluiten met deze tegenstander en zijn heidense geloofsrichting als officiële godsdienst te erkennen? Het lijkt ons, dat de reactie op de Pauselijke Encycliek minstens bijmotief is geweest. Hitler, die hoe langer hoe meer afgezakt is in de radicale richting, schijnt de Encycliek van de Paus te beschouwen als een rampzalige inmening in Duitsland interne aangelegenheden, voelt ze aan als een bedreiging van de veroverde volkseenheid. De Paus met zijn helpers de Jesuieten zijn dus inderdaad „überstaatliche" Duitsvijandige machten? Heeft Ludendorff toch juist gezien? Dan is het beter me te verzoenen met de vermeende tegenstander, want niet Ludendorff, doch de buitenlandse Roomse machten bedreigen mijn levenswerk!
Met tamelijk grote zekerheid menen we deze gedachtengang te mogen veronderstellen bij de Führer en zo wordt de verzoening in alle geval volkomen begrijpelijk. Zullen ze nu samen optrekken tegen de Roomse machten?

BUITENLAND.

EEN DER DAPPERE SOLDATEN UIT DE WERELDOORLOG

Enkele weken geleden hebben we reeds met een enkel woord melding gemaakt van de rede van de vroegere Majoor Pastoor Kraus.
Thans nemen we uit de buitenlandse pers over een korte samenvatting van de predicatie, die vanaf de kansel in de Dom van Eichstatt gehouden werd, waarin de majoor b.d. pastoor Kraus op plechtige wijze protesteerde tegen het onrecht, dat de katholieke en protestantse kerken in het Derde Rijk wordt aangedaan.
Na deze preek wilde de gestapo deze onverschrokken priester arresteren, doch de oude majoor werd na tussenkomst van de rijksweer ongemoeid gelaten.
Pastoor Kraus geniet hetzelfde privilege als de leider der protestantse belijdeniskerk ds. Niemöller, die tijdens de wereldoorlog als commandant van een onderzeeboot een der dapperste soldaten was van de Duitse marine.

In de aanvang van zijn preek wijst pastoor Kraus aan de hand van officiële documenten, dat de diverse beschuldigingen tegen de Katholieke Kerk en haar bedienaren niets dan laster zijn.
Verder protesteert pastoor Kraus tegen het feit, dat de katholieken zich zelf en de waarheid niet mogen verdedigen. Zelfs in katholieke kerkbladen mogen de katholieken de laster die over hen verspreid wordt niet weerleggen. In het geval Schülle had de „Münchener Katholische Kirchenzeitung" de schromelijke lasterlijke aantijgingen weerlegd: daarom werd de hele oplage in beslag genomen en eerst dan vrijgegeven, toen uit alle 50.000 exemplaren de bladzijde waarop de weerlegging van de laster stond afgedrukt, was weggescheurd.
Verder toont pastoor Kraus aan, dat in Duitsland met tweeërlei maat gemeten wordt. Wanneer katholieken iets misdoen, moet het natuurlijk gestraft worden, doch als bij de nationaal-socialisten eenzelfde misdrijf wordt gepleegd, wordt aan de pers het zwijgen opgelegd.
Ook de Pauselijke Staatssecretaris, Kardinaal Pacelli komt tot dezelfde conclusie, wanneer hij naar aanleiding van de processen in Coblenz op 30 Mei 1936 onder nr. 1944/36 aan de rijksregering in een nota schreef:
„Nu is het aan de H. Stoel uit absoluut betrouwbare bron bekend, dat in talrijke gevallen, die voorgekomen zijn in kringen, die tot de partij behoren, waarop de staat steunt, wanneer er ook maar enig vermoeden bestond, dat het bekend zou worden, met alle mogelijke publiciteitsmiddelen er naar gestreefd werd om te beletten, dat het publiek zou weten, dat het hier partijleden betrof. Het is zelfs voorgekomen, dat wanneer gewetensvolle katholieken hun beklag deden over dergelijke misdaden, dat in plaats dat de schuldigen gestraft werden, maatregelen tegen de aanklagers werden genomen."
En op 13 Juni 1936 schreef de Pauselijke Staatssecretaris: „Het verwijt dat wij op ongelijke wijze behandeld worden, is geen ongehoorde veronderstelling, doch zij is gebaseerd op een bedroevende werkelijkheid."
Pastoor Kraus vervolgt dan: Telkens als wij ons beklagen, dan wordt ons voor de voeten geworpen dat het nationaal-socialisme het bolsjewisme heeft tegengehouden en dat wanneer Hitler niet was opgestaan zich in Duitsland dezelfde tonelen zouden hebben afgespeeld als in Spanje.
„Ik weet dat in Spanje kerken worden platgebrand en dat de kerken in Rusland met de grond worden gelijk gemaakt; ik weet, dat er Rusland duizenden naar de Siberische ijswoestijnen worden gedeporteerd. Maar ik stel de vraag: zijn verwoeste kerken en brandende heiligdommen, zijn dood en ballingschap de grootste rampen die er bestaan? en het ergste ongeluk? Wat zijn dat toch voor materialisten, die zoiets menen! Zeker zou ik wenen, wanneer deze heerlijke Dom in puin zou verzinken en ik zou als Jeremias een klaaglied aanheffen. Maar ik kan geen woorden vinden en mijn tranen verstarren mijn ogen, wanneer ik zie en hoor, hoe Kerk en priesters iedere dag opnieuw van hun voetstuk worden gehaald, met vuil worden besmeten, door de goot gesleept, van hun eer beroofd, als vaderlandsloze misdadigers worden behandeld in bladen als „Der Durchbruch", „Der Sturmer" en in Ludendorff's geschriften.
Neen, brandende kerken, dood en ballingschap zijn niet zo verschrikkelijk als eerloosheid waarmee wij iedere dag bejegend worden, zodat de kinderen ons met de vingers nawijzen en de ouderen heimelijk elkaar toefluisteren: „Dat is er ook zo één!"
Gij weet wel wat ik bedoel.

Prachtige staat van dienst.

En zou ik als oud-strijder daarover moeten zwijgen. Niet om mij te beroemen zeg ik het, maar ik heb mijn hartebloed voor het vaderland vergoten. Aan de Somme heb ik de Saksische Frederik August-medaille verdiend, bij Verdun het IJzeren kruis Tweede klasse, bij de Chemin de Dames, de zilveren Dapperheidsmedaille, in Allywald de Beierse Orde „Pour le Merite" met de kroon en de zwaarden, in de slag bij Amiens in 1918 het IJzeren Kruis Eerste-klasse. Mijn linkerarm werd gewond door een granaatsplinter, mijn rechterarm werd doorboord door een machinegeweerkogel, zodat ik thans nog niet tenvolle hersteld van krachten ben. Mijn rechterlong werd geraakt. Ik ben dientengevolge driemaal geopereerd en heb twee ribben gebroken. Ik ben met opgeheven hoofd door het spervuur van de vijand geschreden — niet gelopen — ik heb bij het oprukken iedere dekking versmaad. Als ik voorging, zijn mijn soldaten blindelings gevolgd, omdat ze dachten, dat ik onkwetsbaar was.
Dat getuigen al mijn kameraden van mijn regiment, met wie ik thans nog trouw kameraadschap als wapenbroeders onderhoud.
En zou ik nu thans zo eer-vergeten zijn om die nekslagen in ontvangst te nemen, die op de priesterstudenten uit de oorlog evengoed als tegen alle andere priesters der Kerk worden neergehouwen; veelal juist door diegenen die nog in de wieg lagen, toen wij voor het vaderland ons bloed vergoten?
Neen, roept Pastoor Kraus uit, dat nooit!
Na nog een opsomming te hebben gegeven van al het onrecht, dat de Duitse katholieken wordt aangedaan, eist deze oud-strijder dat hierin verandering zal worden gebracht.
„Ik vervul de wens van de stervende generaal-veldmaarschalk von Hindenburg als ik er voor zorg dat Christus in Duitsland wordt gepredikt.
Met een enthousiast „Alles voor Duitsland en Duitsland voor Christus!" besloot pastoor Kraus zijn indrukwekkende predikatie.

NEDERLAND.

De Encycliek tegen het nationaal-socialisme en de Protestanten.

De „Nederlander" constateert dat de Protestanten de grote lijnen van de encycliek tegen het nationaal-socialisme geheel kunnen onderschrijven:
Geen wonder trouwens, bij erkenning van de grote verschillen, die ons van het rooms-katholicisme scheiden, komt toch onmiddellijk de diepere eenheid van de Christus-belijders naar voren, zodra het gaat om een verdediging van de grond-waarheden van het Christendom tegen de aanvallen van het heidendom, zoals wij dat terugvinden in de levens- en wereldbeschouwing van het nationaal-socialisme.
Wij spreken in dit verband van het nationaal-socialisme. Omdat de verwijten, die door de kerken tegen 't Duitse regime worden gericht, een fundamentele critiek op de doorvoering der nat-soc. beginselen zelve inhouden. Onverschillig waar en wanneér deze beginselen tot gelding komen.
Daarom is de Duitse kerkstrijd voor ons meer dan een buitenlands gebeuren. Daarom is die kerkstrijd ook onze strijd. En daarom gelden de argumenten, die door de Kerken in Duitsland worden gebezigd, ook tegen de nat.-soc- beweging hier te lande.
Het blad haalt dan aan wat de encycliek geeft over de vergoding van ras, staat of leider en meent:
Dit oordeel geldt heus niet alleen het Duitse nat.-socialisme. Als wij bedenken, dat de nat.-soc. beweging in ons eigen land het aandurft portretten van háár „leider" te publiceren met het onderschrift: „Zonder deze man heeft Nederland geen toekomst meer" en als wij daarbij bedenken, dat „deze man" zelf heeft gedecreteerd, dat het nat-soc. „een stroom uit God" is — dan kunnen wij de critiek van de encycliek rechtstreeks toepassen op de verafgoding van deze Nederlandse nationaal-socialist.
Tenslotte schrijft het Christelijk-historisch orgaan:
Ook de critiek tegen het streven van de Staat om de jeugd aan zich te trekken, richt zich weer rechtstreeks tot de nat.-soc. beweging hier te lande.
Wij brengen slechts in herinnering, dat het nat.-soc. dagblad nog slechts enkele weken geleden schreef, dat de „volksche staat geen verdeelde jeugd kan tolereren" dat de Kerk in Duitsland „zekere rechten op de jeugd zal moeten prijsgeven, dat de Kerk moet beseffen, „dáár terug te moeten treden, waar ze in de andere, gemakkelijker tijden een stap voorwaarts deed", enz. enz.
Zo is de pauselijke encycliek „over de toestand van de Katholieke Kerk in het Duitse Rijk" uitgegroeid tot een verdediging van het Christendom tegen de aanvallen van het heidendom, voortvloeien uit de nationaal-socialistische levens- en wereldbeschouwing óók voor ons land.
Dáárom besteeden wij er opnieuw aandacht aan.

PROGRAMMA VAN DE CUROM.

Woensdag 5 Mei 1937.

7.00 — 7.05
Wilhelmus en opening.
Een uur lichte concert-muziek.
1. In einen chinesischen Tempelgarten
2. Moderne orient, Walter Fenske en orkest.
3. De lustige Puppe
4. Da draussen in der Wachau
5. Bergerie
6. Allegresse
Gespeeld door het Wiesbaden Muziek-College
7. Hungarian Rhapsody (Liszt)
8. Dee I en II
Pianosolo door Mark Hambourg
9. Mi ha capito?
10. Canzonetta
Georges Boulanger en Orkest
11. Ich küssen deine Lippen
12. Extase
Walter Fenske en Orkest
13. Moment Musicale (Schubert)
Trio Viool, Cello, Piano.
15. Scherzo
16. Lied ohne Worte
Celo soli door Gregor Piatigorsky

8.00 — 8.20
Pianomuziek door Peter Kreuder
1. Potpourri uit de film „Follow the Fleet"
2. Deel I en II
3. Wiener Walzer Potpourri
4. Deel I en II
5. Piano Potpourri uit de film „Ein Hochzeitstraum"
6. Deel I en II.

8.20 — 9.00
Syncopated songs & dansmuziek.
1. Sleepy Head
2. Jungle Fever
gez. door de Mills Brothers.
3. Where's my Rose of Waikiki
4. Don't wait to long
gezongen door de Revellers
5. I found a new baby
gez. door de Mills Brothers
6. Brisas de Curaçao, wals
7. Puertoriqueños en Curaçao ,danzón
8. La Caribe, wals
9. Esta un Zoya, tumba
10. Pay y May, tumba
11. Gloria, wals
12. Would you like to t... walk, fox trot
13. The waltz you saved f.. me, wals

9.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus.

Donderdag 6 Mei 1937.

7.00 — 7.05
Wilhelmus en opening.

7.05 — 7.45
Dansmuziek.
1. Du sagst ganz einfach „ja", wals
2. Schwalbenlied Tangolied
Adalbert Lutter en Orkest
3. Hintern blauen Meer, slow fox
4. Ich br... .he Liebe, slow fox
Erich Borschel en Orkest
5. Cherokesen, Foxtrot
6. You, Foxtrot
7. Ich hatt' zo gern, Slowfox

7.45 — 8.15
Een programma van Guy Lombard en Orkest.

8.15 — 8.30
Hänsel und Gretel (Deel I en II)
Walzer aus Der Rosenkavalier (Deel I en II)

8.30 — 8.35
Souvenir

8.35 — 9.00
Hollandse vocaal programma.
1. Mijne Moedertaal (L. Brandts Buys)
2. Het ouderhuis (Hoh. H. Loser)
gezongen door Louis van Tulder, tenor met orkest begeleiding
3. Madonnakindje (Louise de Clercq, Cath. van Rennes
4. Wiegeliedje (Cath. v. Rennes)
Jo Vincent, sopraan, met pianobegeleiding.
5. Ons Vaderland (Rich Hol)
6. Ons lied (Spoel v.d. Mey Hofland)
gezongen door Louis van Tulder, tenor, met orkest-begeleiding.
7. Het Angelus klept in de verte) (Cath. van Rennes)
8. Lente, (Cath. van Rennes)
gezongen door Jo Vincent, sopraan en Theodora Versteegh, alt met piano.
9. Bij 't Wiegske (Crevecoucr)
10. De Kruisweg (Kor Kuller)
gezongen door Helene Ludolph met piano
11. Lapper Krispijn (Hullebroek, de Clercq)

9.00 n.m.
Sluiting, Wilhelmus.

Vrijdag 7 Mei 1937.

7.00 — 7.05
Wilhelmus en opening.

7.05 — 8.00
Kinderuurtje o.l.v. Tante Carla

8.00 — 8.40
Piano-concert te geven door de Heer A. Renaud.
1. Ajos Criollos, danse cubaine, L. M. Gottschalk
2. Tyrolienne Sydney Smith
3. Gesang der Elfen
Albert Jungmann
Potpourri uit de Operette „Die Blume von Hawaii"
Deel I en II — gespeeld door het Metropol Künstler Orchestra
Intermezzo:
4. Les echos du Templo, Caprice de Concert sur un Chocur des Freres Moraves. Ch. Neidhardt.

8.40 — 9.00
Hollands Cabaret
1. Kom, drink nog eens leeg een keer
2. Tante Alida speelt op haar mondharmonica
3. In de Jordaan
4. 'k Ben zo lekker verliefd
Gezongen door Willy Derby met Harmonica begeleiding
6. Die Goeie Ouwe Tijd
6. Deel I en II
Kovacs Lajos en zijn Orkest
7. Gevangenis leed
8. Zo in het Bos met ons beiden
Tholen en Van Lier met Orkest

CURACAO.

De haven van Aruba.

El Despertador maakt melding van het bezoek wat Gouv. Wouters vorige week bracht aan Aruba in gezelschap van de Gouvernementssecretaris, de havenmeester en de Direct. van O. W.

Op die dag, zo schrijft het blad, was er vergadering van genoemde Heren in de Raadzaal ter bespreking van het bekende ontwerp tot verbetering van de haven, wat door de leden van het Comité met redenen omkleed werd voorgesteld.

Deze werden besproken en bediscussieerd door de Gouverneur zowel als de leden van zijn gevolg, waarbij werd aangetoond dat een werk van dergelijke afmeting niet de grote uitgaven kan rechtvaardigen, zodat dus zulk een werk niet kon worden uitgevoerd.

Er bestaan echter mogelijkheden voor een nieuwe kade of het aanschaffen van boten om de schepen te lossen.

Dodelijk ongeluk op de Isla.

Maandagmorgen kwam de Surinamer de Hr. E. M. Einaar, machinist van de C.P.I.M. op de terreinen van de Maatschappij, met zijn motorfiets in aanrijding met een zandtruck, waarbij de ongelukkige kwam te vallen en de truck over zijn lichaam reed, waarbij de man op slag dood was.

Het tragische hierbij nog is, dat de echtgenote van de Hr. Einaar zich in Holland bevindt en over enkele weken zou terugkeren.

De Hr. Einaar was een zeer gezien employé, zowel bij zijn chefs en minderen en had talrijke vrienden, wat bleek bij zijn begrafenis Dinsdagmorgen vanuit het St. Elisabethsgasthuis.

Aan de groeve werd het woord gevoerd door Ds. Milet de St. Aubin, de Hr. Kappel als vriend en namens de Surinamers, Ds. van Lindonk en de directeur van de C.P.I.M., de Hr. D. van Nijmegen Schonegevel, die in bewogen woorden de persoonlijkheid van Einaar schetste en wees op de dienstijver en de grote bekwaamheid van de overledene. Hij was ons allen een voorbeeld van plichtsbetrachting en spreker wees nog op de ontwikkeling van de moderne techniek, waarbij hij waarschuwende woorden sprak om ons ten aanzien aan te passen, en persoonlijk een uiterste voorzichtigheid in acht te nemen, in verband met het kostbare leven van zovele anderen. Met woorden van leedwezen aan Einaar's achtergelaten betrekkingen besloot spr. zijn rede.

Onze deelneming.

Goede Reis.

Met het m.s. Cordillera vertrokken naar Europa Mr. Süthoff, president van het hof en de Gouvernementsaccountant, Drs. L. F. Jansen, vergezeld van hun familie.

Verduistering.

De 60-jarige N. heeft aangifte gedaan, dat de vrouw L. een bedrag aan geld, dat zij van voor hem verkochte loten onder zich had, heeft verduisterd.

Diefstal.

Als verdacht van diefstal van een kist bier is aan het Hoofdbureau van Politie in bewaring gesteld de 19-jarige los-werkman C.

Aanrijding.

Op Zondagavond is de auto 1156 C., bestuurd door de 24-jarige D. ter hoogte van Villa Maria, op de weg rond het Schottegat, tegen een paal van de lichtleiding aangebotst. Deze paal werd hierbij uit de grond gereden, terwijl de auto ernstig beschadigd werd. Van de acht inzittenden van de wagen, kreeg niemand letsel. De bestuurder bleek gebruik van sterke drank te hebben gemaakt. De Politie heeft deze zaak in onderzoek.

Ontvreemd.

Door de 51-koopman P. is aangifte gedaan, dat een hem toebehorende hond, vermoedelijk is ontvreemd.

Zekere M. heeft aangifte gedaan, dat, terwijl hij onder de invloed van sterke drank op de gaanderij van een cafe had zitten slapen, een bedrag van ƒ 17.— uit zijn portemonnaie is verdwenen. Toen hij wakker werd, lag de portemonnaie naast hem op de grond.

ss. „Venezuela.

Met het s.s. „Venezuela" 16 April van Amsterdam zullen de navolgende passagiers te Curaçao arriveren:

H. E. Dersjant, C. van 't Veer, H. J. Vuyk, G. J. van Kranen, T. M. van Kranen, P. R. van Kranen, L. D. Stolk, M. C. Stolk, U. De Veer, G. P. Reeberg, E. H. Reeberg, E. P. Reeberg, P. E. H. van Brakel, C. P. ten Houten, W. Dijkman, A. O. Dijkman, G. E. Dijkman, J. A. Dijkman, G. A. Ruch, J. H. v. d. Bergh, J. Scheepstra.

Brand.

In een restaurant te Rio Canario is Zaterdag in de voormiddag een begin van brand ontstaan, toen de eigenaar een z.g. gasolinestoof wilde aansteken en deze stoof hierbij in brand vloog. De Politie van de Politiewacht Rio-Canario heeft dit begin van brand geblust met een handschuimblus-apparaat.

Schade werd niet aangericht.

De Dieptefilm.

Zoals onze lezers op de 1ste pagina van ons blad van heden zullen zien, geeft het Theater Roxy heden een zeer eigenaardig soort film, n.l.: de dieptefilm.

We hebben er indertijd al een en ander over geschreven, toen wij de uitnodiging aannamen om de dieptefilm te bewonderen.

We raden dan onze lezers aan deze gelegenheid niet voorbij te laten gaan. Het is werkelijk de moeite waard en voor menigeen een heerlijke verrassing!

Goede reis.

Met het m.s. Columbia vertrekken deze week op verlof de Paters Kuypers, Penninx en Paanakker.

Tevens vertrekt met dezelfde gelegenheid de Eerw. Zuster Rossina van Aruba om gezondheidsredenen; en de Eerw. Algemene Overste van de Kruisvaarders van St. Jan, die hier alles heeft geregeld voor het eerste huis zijner stichting op Curaçao.

Met het m.s. Cordillera is nog naar Nederland vertrokken de Consul van Chili de Heer Gilberto de Jongh. Zijn vader de Heer Ph. de Jongh neemt tijdens zijn afwezigheid het consulaat waar.

Met het m.s. Columbia vertrekt na een 10 jarig verblijf op Curaçao de inspecteur van het onderwijs de Heer H. J. A. Schroeder, die daarbij de Curaçaose dienst verlaat.

Onze beste wensen vergezellen de Heer Schroeder en zijn familie.

Ten slotte noemen we onder de vertrekkenden de Heer Roberto de Lannoy, die met familie een reis gaat maken door Europa.

Onze beste wensen aan allen en goede reis.

De O-Boten.

Naar Maandag ontvangen berichten zullen de beide onderzeeboten hedenmiddag tussen 4 en 8 uur Curaçao binnenlopen.

Koloniale Raad.

Het was feitelijk een historische zitting, de raadszitting van gisteravond, waarop voor het laatst de Koloniale Raad als zodanig zitting had.

Want niet meer als Koloniale Raad zullen deze leden zaken ter behandeling nemen, maar als Koloniale Staten, waarom we dan ook gisteravond niet zoals naar gewoonte de Begroting van het komende jaar te verslaan hadden, maar de suppletoire 1937.

De Begroting -38 zal eerst over enkele maanden door de Staten worden behandeld.

Als Bestuursgemachtigden waren aanwezig de Procureur Gen.; de Administrateur van Financiën; de Direct. van Openb. W.; de Inspecteur van Onderw. en de Havenmeester.

Bij de vraag of de Notulen van de vorige vergadering werden goedgekeurd, maakte de Heer Senior de opmerking, dat het voor de leden onmogelijk is te zien of er fouten zijn in notulen van vergaderingen, die 9 en 10 maanden oud zijn. De Voorzitter was het met de Hr. Senior eens, dat deze notulen als regel veel te laat kwamen, maar gaf als toelichting voor de juistheid der notulen, dat deze, voor zij gedrukt werden, aan de betreffende sprekers ter goedkeuring worden toegezonden. Zeer terecht antwoordde de Hr. Senior, dat het hier ging over de goedkeuring door de Raad, die na zulk een lange periode niet meer over de juistheid oordelen kan

Onder de ingekomen stukken was er een van een „Surinamenaar" die zich aanbood voor de betrekking van Griffier van de toekomende Staten en daarvoor zoveel goede eigenschappen wist op te sommen, dat de man voor deze functie bepaald te geleerd is. De Raad nam het stuk dan ook maar voor kennisgeving aan.

Afscheid Mr. Bichon.

De voorzitter memoreerde nog even de herbenoeming van de raadsleden en sprak een welkom aan het nieuw-benoemde lid Jonckheer en gaf tevens een kort woord van afscheid aan de Hr. Bichon. Toen de mededeling kwam van zijn heengaan, voelde eenieder dat de Raad hiermee een zwaar verlies zou lijden. In de plaatselijke pers reeds zijn de verdiensten van de Hr. Bichon opgesomd. Spr. wilde echter nog wel eens wijzen op de prettige samenwerking die er al die jaren met de Hr. Bichon geweest was en op de goed gedocumenteerde wijze waarop hij zijn mening naar voren bracht. De grootste arbeid echter ligt in de afdelingen en hierover kunnen allen de raadsleden zijn werk naar waarde schatten. Steeds heeft de Hr. B. veel tijd besteed aan de bestudering der stukken en daardoor veel bijgedragen tot een vlot verloop. Namens allen bracht de voorzitter dank en kon aan de Hr. Bichon de overtuiging meegeven dat zijn vertrek door allen werden betreurd.

Ook de ondervoorzitter de Hr. van der Linde Schotborgh sprak namens de leden een kort woord van dank.

De Gemachtigde van het Bestuur de Hr. van der Drift sloot zich gaarne aan.

Door persoonlijke omstandigheden is de Hr. B. genoodzaakt als lid van de Raad te bedanken. Het Bestuur respecteert de beweegredenen maar betreurt de genomen decisie. Steeds had de Hr. B. een warme belangstelling en een open oog voor de belangen van het gebiedsdeel en met geoorloofde en de hem ten dienste staande middelen verdedigde hij zijn mening in deze. Steeds was het den Bestuursgemachtigde aangenaam met Hr. B. van gedachte te wisselen en node neemt het Bestuur dan ook van hem afscheid. Het wil hopen dat eenmaal de redenen welke de Hr. B. thans tot afscheid nopen, zullen wegvallen en roept hem daarom een hartelijk tot weerziens toe.

De Begroting.

De Heer van der Drift opende de besprekingen met een beantwoording der verschillende vragen, welke nog in het eindverslag gesteld waren.

Hij deelde mee, dat het Bestuur rekening houdt met de likwidatie van de nieuwbouw der oliemaatschappijen. De uitbreiding van personeel in Gouvernementsdienst is slechts schijnbaar. Altijd is er tijdelijk personeel geweest en thans is nagegaan, wie steeds, ook in dagen van depressie, gehandhaafd zijn en deze zijn in vaste dienst genomen.

Een gedifferentieerde opsomming gaf aan, dat er thans 1 millioen en rond 4 ton in het pensioenfonds is gestort. Het aantal ongevallen in het laatste jaar bedroeg 1009. Dat de verhoging der salarissen uit het pensioenfonds was genomen, had zijn oorzaak in de structuur der begroting. Een verhoging van de post „Onvoorziene uitgaven" had het kunnen voorkomen.

De inkomsten van de Militaire politie zijn vastgesteld volgens de bepalingen van het Ned. Ind. leger, welke ook op Curaçao van toepassing zijn. Deze bepalingen is een tijdig boekdeel, welke desgewenst ter griffie voor de leden ter inzage is.

Wat de salarissen betreft, zal het Bestuur het bezoldigingsbesluit bestuderen en herzien. Sedert lang is het Bestuur bezig met het instrueren in zake de landbouw en tot slot gaf Spr. een uitgebreid rapport over de dammen op Aruba.

De Heer O. Winkel sprak over verbetering der vreemdelingencontrole, een oud bekend thema; de plantsoenen kunnen de vreemdelingen niet aantrekken; hij staat bovendien tegenover een landbouwkundige zeer scheptisch. Wat Curaçao nodig heeft, dat is water en dit moet zoveel mogelijk worden opgevangen. Tegen een praktische landbouwkundige heeft hij geen bezwaar en noemt in verband hiermee de hier tuinierende Chinezen. Hij vraagt verder de aandacht voor de Oranje-appelboompjes en voor veevoeder wat met weinig of geen water groeit.

In zake het oordeel van het Bestuur over de mislukte poging tot opleiding van Curaçaoenaars bij de militaire politie, vraagt de Heer W. wat ze gedaan moeten hebben voor zulk een oordeel. Hij vraagt om een herhaling van de proef. In zake dit onderwerp alsmede voor het overige is de rede van den Hr. Winkel hoofdzakelijk een herhaling van wat er stond in het eindverslag en wat wij reeds de vorige week hebben gepubliceerd.

Betreffende Aruba had de Hr. Winkel het nog over de slechte waterafvoer in Oranjestad en vroeg de verbetering van de haven.

De Heer David Capriles deelde mede dat de Raad met promotiekansen van ambtenaren niet bedoeld had het creëren van nieuwe rangen, maar beoogd had dat landskinderen en in dienst zijnde ambtenaren de voorkeur zouden hebben. Omtrent „Curaçaoenaars bij de militaire politie", vroeg de Hr. C. wat de tekortkomingen zijn. Een zeer penibele vraag, waarop, gelukkig later Mr. Jas een goed antwoord wist. Verder uitte de Hr. Capriles nog zijn klachten over het verkeer vooral op de Handelskade; hoopte van de telefoon dat we spoedig een modern systeem zouden krijgen en vroeg omtrent de autotoelage van den nieuwen politieluitenant.

Ook de Heer van der Biesen besprak de promotiekansen van de ambtenaren — geen buiten het ambtenarencorps staande personen in hogere rangen dringen.

De welvaartspolitiek.

Hierna hield de Hr. Bichon een rede over de toekomst van Curaçao.

Mogen we de berichten uit de pers geloven, aldus Spr., dan is de crisis voorbij. Betekent dit ook dat voor Curaçao de crisis bezworen is? Zal Curaçao ook nu van de komende hausse gaan profiteren. Spr. vindt de vraagstelling reeds verkeerd.

Curaçao heeft niet gedeeld in de crisis en hij vreest dat het ook niet delen zal in de hausse.

En de oorzaak daarvan moet gezocht worden in onze eigenaardige economische structuur, die voor het grootste gedeelte afhankelijk is van de oliemaatschappijen.

De lonen van deze maatschappijen zijn belissend voor de up en downs.

Spr. gaat dit historisch na, waarbij hij zijn stelling met cijfers aantoont.

Een tegenslag op Curaçao door deze loonsvermindering noemt men hier een crisis, hetgeen onjuist is. Curaçao kent tijden van toevallige nieuwbouw.

Een weerspiegeling hiervan, aldus Spr., vindt men in de uitgaven van het Gouvernement, wat weer geïllustreerd wordt met cijfers uit de begrotingen, waarin oplevingen ten tijde van nieuwbouw; dalingen ten tijde van stopzetting hiervan.

Nu kan Spr. wel mededelen, dat er reeds een begin gemaakt is met de liquidatie van de huidige nieuwbouw en binnenkort Curaçao zal moeten leven van de zuivere exploitatie alleen. Maar dan zal dus ook weer de opbrengst der middelen lager zijn. En daarom verzoekt hij het bestuur daar tijdig rekening mee te houden, opdat er dan geen slachtoffers zullen vallen door drastische maatregelen.

Spr. ziet in de afgelopen jaren een voortdurende stijging van de vaste posten in de begroting, terwijl de variabele posten voortdurend dalen. Ook verontrustend is de stijging van de salarispost.

Aan welvaartspolitiek is er veel gedaan door verbetering van wegen en landsgebouwen, maar door het snelle verloop hiervan zijn andere objecten in gedrang gekomen.

Het probleem van de huidige welvaartspolitiek is: hoe komen we aan nieuwe welvaartsbronnen; want we hebben hier ook altijd nog de bedreiging dat de olie helemaal weg gaat, hoewel dit volgens Spr. nog in een verdere toekomst ligt.

Nieuwe industrieën kunnen niet geforceerd worden, ook al wegens gebrek aan plaatselijke arbeidskrachten. Wanneer er op landgebouwgebied proeven zullen genomen worden, is Spr. voor proeven op grote schaal.

Het Gouvernement echter staat voor de taak een omvangrijk onderzoek te doen naar nieuwe welvaartsbronnen en dit kost veel geld; maar het geld hiervoor is wel zo urgent als te bouwen van wegen en gebouwen.

In zake de mededeling van 1009 ongevallen zegt Spr., dat dit cijfer zeer hoog lijkt; maar men vergete niet, dat eenieder die struikelt, van de fiets valt, in een spijker trapt enz., een bedrijfsongeval heeft. Daarom had de Raad beter gedaan te vragen naar de ernstige bedrijfsongevallen.

Curaçaoenaars bij de Politie.

Een zeer zwaar debat ontstond over deze kwestie.

De Procureur Generaal kreeg daarbij het eerst het woord om te antwoorden op het eindverslag. Daarin had de Raad gezegd: dat zeer terecht het Bestuur in zake landbouw had gezegd „dat vroegere pogingen schipbreuk hebben geleden mag geen reden zijn om bij de pakken neer te zitten." Maar waarom wil het Bestuur dan niet de proef herhalen met de opleiding van Curaçaoenaars bij de politie?

Waarop de Heer Jas zeer scherp en logisch antwoordde, dat men in een zaak altijd het doel voor ogen moet hebben. Dat doel moeten we bereiken. Nu is in het eerste geval de landbouw het doel; maar bij de militaire politie is niet de doelstelling Curaçaose jongens in dienst te nemen. Maar men kan slechts Curaçaose jongelingen toelaten in zover de doelstelling het toelaat. En de doelstelling is een goede politie te hebben.

De personen kunnen niet individueel in het debat getrokken worden (dit als antwoord op de vraag van de Hr. Capriles), maar in het algemeen kon spr. slechts zeggen, dat er dermate gebrek aan verantwoordelijkheidsgevoel was en gemis aan zelfstandig optreden, dat het Bestuur een nieuwe proef niet wilde riskeren.

Deze gebreken waren eerst in de praktijk gebleken en hun tekortkomingen op politioneel gebied vinden mede steun in hun strafregisters. De politie leent zich slecht voor proefnemingen; bovendien zijn deze proefnemingen duur en hebben afgezien van de passage, ƒ 2500 per persoon gekost. Het bestuur zal dan ook geen herhaling meer doen van de proef voor deze zijn afgevloeid. Een opleiding op Curaçao is niet mogelijk.

De Heer ten Brink toonde aan, dat de voorstellen van de Hr. Winkel in zake de voorstellen van de nieuwbouw Openbare scholen en kantoorruimte Wilhelminaschool (zie eindverslag) geen verbeteringen waren. Afwatering op Aruba zou slechts kunnen geschieden met een zeer kostbare riolering in de klip, waarop Oranjestad gebouwd is. Van de voorgestelde havenverbetering wegen de onkosten niet op tegen de voordelen daarvan verwacht. De Heer Gauw toonde nog met cijfers aan dat de urgentie van een grotere haven geenszins is aangetoond. Ook vertraging was niet noemenswaard en slechts 31 uur op een totaal van 11 duizend liguren.

De Heer Senior kwam nog met het gezegde; eerst een haven dan schepen en de Heer Gauw beaamde het met het Hollands spreekwoord dat de cost voor de baet uitgaat, maar zeide zeer terecht, dan moet deze baet enige kans van slagen hebben.

De Hr. Sprockel had het over de verhoging der ambtenarensalarissen die uit het pensioenfonds genomen was en oefende critiek op de uitdrukking van de bestuursgemachtigde, dat indien de post onvoorzien hoger was, er een andere oplossing mogelijk zou zijn geweest. De Hr. Spr. maakte een vergelijking tussen onze begroting van 8 millioen met 100 duizend onvoorzien en de Nederl. begroting met 800 millioen en 50 duizend onvoorzien. Spr. vroeg of het Bestuur dan nog deze post zou willen verhogen met 225 duizend?

Waarop de Hr. van der Drift later antwoordde dat de Nederl. begroting dan wel niet goed bestudeerd was, daar in de uitgewerkte staat nog een groot aantal posten onvoorzien voorkwamen.

De Hr. Sprockel vroeg verder nadere inlichtingen en resultaten omtrent de jeugd te onderrichten in de landbouw. Waarop de Hr. van der Drift wees op de grote bedragen in zake voorschotten aan landbouw. Maar omtrent onderrichting der jeugd ook na de hernieuwde vraag van de Hr. Sprockel het antwoord schuldig bleef. Misschien werd deze verder ook wel vergeten in de hitte van het debat om de Curaçaoenaar bij de politie.

Want ook de Heer Spr. kwam op deze kwestie terug en nam de doelstelling van Mr. Jas over en zeide juist in de Curaçaoenaar bij de politie een middel van bestaan te zien voor het volk.

De Heer Jas nam daartegenover principieel stelling met te zeggen: de Militaire politie wordt niet gehouden als bron van inkomen. Maar Curaçaose jongens kunnen erin opgenomen worden voor zover de betrouwbaarheid van het corps het toelaat. In de hitte van het debat werden er sterke woorden gebruikt. De politie moet tact hebben, moet beleefd zijn, aldus de Heer Jas... moet betrouwbaar zijn. En wanneer ik daartussen te kiezen heb dan kies ik deze laatste. Het Bestuur betreurt het dat het hier niet de materie heeft voor goed politiepersoneel.

Maar de Hr. Sprockel is er niet van te overtuigen dat het verkrijgen van goede krachten onder Curaçaoenaars uitgesloten is.

Gelukkig kwam hier de Heer Bichon het reddende woord brengen.

Heel harde woorden had de Procureur gesproken, hem ingegeven door zijn overtuiging. Toch betreurt deze Spr. dat ze zo hard waren. Een debat over de politie was er ook enige tijd geleden geweest waarbij de Hr. Dieckmann toen aan Spr. had beloofd, dat de proef herhaald zou worden. Het Bestuur kan natuurlijk daarop terugkomen. Toen werd ook de vraag gesteld, waarom ontslaat U niet hen die minder goed zijn. Daarop werd toen geen antwoord gegeven. Daarom stelt Spr. thans deze vraag weer.

Voor alles gaat zeker het dienstbelang. Maar toch is het van oudsher in de lijn der koloniale politiek geweest een compromis te vinden met de inheemse bevolking. Dit compromis moet hier gevonden vonden. Spr. twijfelt er niet aan of er kunnen geschikte mannen gevonden worden. Worden ze niet gevonden, dan heeft het Gouvernement het aan zich te wijten, dan is het opvoedingsysteem hier niet goed.

Spr. is ook van mening, dat dubbele patrouilles niet nodig zijn. Een enkele is voldoende, de andere zou dan voor opleiding kunnen dienen.

De Procureur wil met proefneming doorgaan, maar thans niet. Waarom ze niet ontslagen worden? Spr. haalt de letterlijke tekst aan van wat hij heeft gezegd. Het debat wordt heet... Maar het komt feitelijk hierop neer: Ze zijn niet zo slecht dat ze ontslagen moeten worden en niet zo goed om meer proeven te nemen.

De Raad blijft nog aandringen op een nieuwe proef.

Maar het Bestuur wil deze proef niet riskeren.

Van de Hr. Schroeder kregen we nog de mededeling dat 1938 de school op Sta. Maria een B.school worden zal; mocht er echter soms nog vertraging komen in uitvoeren dezer belofte dan zal het Bestuur bij de betreffende onderwijscongregatie erop aandringen dat het toch gebeurt.

Tot slot kreeg de Hr. Schroeder nog een vriendelijk afscheidswoord mee van den Voorzitter waarop de Hr. Schroeder dankte met het bewaren van de meest aangename herinneringen aan de prettige samenwerking met de Raad.

Afscheidsrede Mr. Bichon.

Het laatste woord van den Heer Bichon bij de rondvraag, was zijn dank voor de vriendelijke woorden van den voorzitter en van den administrateur van Financiën namens het Bestuur. Het deed spr. veel genoegen dat hij juist de administrateur was die deze woorden had gesproken, daar zijn gedachtenwisseling in de Raad meestal met hem geweest waren.

Het scheiden viel hem zwaar. Met U Heren van de Raad heb ik samengewerkt in het belang van dit gebiedsdeel; samen hebben wij verordeningen besproken en wetten gemaakt, geluisterd naar wat leeft onder de bevolking en daardoor is er een band ontstaan waarvoor ik altijd dankbaar zal zijn. Vruchtbaar hebben we samengewerkt in de kring der afdelingen iedere Dinsdagavond, in een groot onderling vertrouwen en waardering.

Op de eerste plaats hebben we dit te danken aan de leiding van U als voorzitter waarvoor ik steeds een grote bewondering had alsmede voor uw kennis en weldoordacht oordeel. Moge deze vergadering het privilege hebben U nog vele jaren te bezitten.

Verder dank ik dit aan de goede wil van allen tot samenwerking. Ik hoop dat mijn opvolger de Hr. Jonckheer met evenveel genoegen en profijt moge samenwerken. Verder brengt Spr. dank aan de rapporteur de Hr. Ferguson die ons werk aanmerkelijk verlichtte.

Moge deze geest van goede verstandhouding lang blijven en oneenigheid vere zijn en de Almachtige zijn Zegen geven over uw arbeid tot heil van land en volk.

Een spontaan applaus volgde op deze schone rede.

We hebben vroeger reeds geschreven, welk een hoge waardering wij hebben voor de door de Heer Bichon in de Raad gepresteerd arbeid. Hij was deze laatste avond misschien wel op zijn best.

De Raad, het was geen phrase van de Voorzitter, zal hem node missen.

De begroting werd aangenomen met enkele kleine veranderingen.

Alleen werd met algemene stemmen geschrapt de gelden voor de verhoging van bezoldigingen en lonen en deze van ƒ 225.000 teruggebracht op ƒ 223.400, doordat de raad geschrapt wilde zien de verhoging toegekend aan Gouvernementsaccountant en veearts.

De Heer Maduro stelde deze motie voor en verdedigde deze met een verwijzing naar het door de Raad gesprokene bij de vorige begroting.

Het beste middel om het gezicht te scherpen is de afgunst. Afgunstige mensen zien alles.

Geen enkele ziekte wordt zo gemakkelijk chronisch als een ingebeelde.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT.

Overgenomen uit „Boletin Comercial" en „Beurs- & Nieuwsberichten"

H. M. de Koningin bezocht in Amsterdam een voorstelling van de Wagner-vereniging.

Prinses Juliana zal op 18 Juli de jaarvergadering van het Nederlandse Rode Kruis te Groningen bijwonen.

Op 12 en 13 Juni zullen op Waalhaven grote internationale vliegfeesten georganiseerd worden.

De Nederlandse marine zal over enkele maadden proeven nemen met gewapende stoomtrawlers, om na te gaan welke betekenis deze schepen in oorlogstijd zouden kunnen hebben.

De busstaking in Londen duurt noe steeds voort.

Het Vaticaan zond een antwoord aan Duitsland op de protestnota van de Duitse regering inzake de encycliek.

Het Prinselijk paar is te Den Haag gearriveerd voor een verblijf van enkele dagen in het Huis ten Bosch. H.K.H. Prinses Juliana begaf zich naar het hoofdgebouw van het Rode Kruis, waar zij een aantal onderscheidingen uitreikte.

Volgens een Anetabericht zou de landvoogd in een interview medegedeeld hebben dat de Prinses en Prins een bezoek aan Indie zullen brengen, doch dat het tijdstip op het ogenblik nog niet bepaald is. De regeringspersdienst voegt hier echter aan toe, na inlichtingen ingewonnen te hebben, dat het te betwijfelen is of deze plannen reeds vaststaan en meent te weten dat tot nu toe slechts de wens tot een bezoek bestaat.

Om de Dr. Oduber-beker.

De eerste wedstrijd om deze beker (in 't geheel moet er vijfmaal om gekampt worden) vond plaats in 1935, toen Curaçao het Aruba-team tot gast had; Curaçao won toen.

Zaterdag en Zondag was nu Curaçao op 't zustereiland om de tweede wedstrijd te spelen; de eerste dag voelde men elkaar vriendschappelijk aan de tand. Zondag was de eigenlijke bekerwedstrijd.

Door de vriendelijke zorgen van de sympathieke voorzitter van de A.V.B., Dr. Dussenbroek, werd ons 'n geschikte plaats aangeboden op 'n ongeschikte tribune: deze laatste is n.l. zo geplaatst dat 's middags de zon er recht in schijnt. Men schijnt op Aruba de morgenuren te prefereren voor de voetbalsport.

De banda „St. Michiel" opende onder leiding van Frater Vincentianus met 't Wilhelmus, waarna de wedstrijd een aanvang kon nemen. De Gezaghebber van Aruba kwam even later dit sportevenement nog meer luister bijzetten door zijn tegenwoordigheid.

Het veld was in goede staat en keurig vlak; de publieke belangstelling was voor 'n vriendschappelijke wedstrijd op Zaterdagmiddag goed te noemen; de spelers waren fris, en we verwachtten dus 'n pittige strijd. Andere omstandigheden zorgden er echter voor, dat deze wedstrijd tegenviel.

Op de eerste plaats wenste Curaçao blijkbaar nog wat krachten over te houden voor de volgende dag, temeer daar door ziekte enkele spelers niet mee hadden kunnen komen of niet mee zouden spelen. Zo was A. Maduro niet present, terwijl v.d. Gen 'n gekneusde voet had en Van Noort ook al niet op volle kracht meekon.

Bovendien speelde men op 'n vreemd terrein, wat b.v. in 't begin van de wedstrijd zeer goed te merken was ;dit was zenuwachtig en aarzelend. De eerste aanvallen waren dan ook voor Aruba, maar Helfrink had nog al eens voor offside te fluiten.

Langzaam werkt C. zich wat los en we noteren enkele aardige aanvallen op 't A.-doel. De achterhoede is daar echter safe, en vooral de rechts-back viel er op door z'n kalm maar zeker spel.

Intussen gaat ook 't publiek deelnemen aan de wedstrijd en 't feit dat men op Aruba absoluut nog niet op de hoogte is van de nieuwere spelregels, maakte 't leiden van de wedstrijd nu juist niet tot 'n pretje, al moeten we er onmiddellijk aan toevoegen dat dit niet lag aan de Arubaanse spelers. Jan Publiek roerde zich echter nog al.

In de eerste helft valt er eigenlijk weinig nieuws te vermelden. 't Spel golfde regelmatig op en neer, en elke partij kreeg z'n kansen, die echter niet benut werden.

En de tweede helft was 'n trouwe kopie van de eerste.

Aruba zet de aanvallen in, en Curaçao neemt even later 't spel over. Men speelt over 't algemeen te kort, terwijl A. z'n middellinie teveel teruggetrokken houdt, waardoor de reeds meergemelde gaping tussen voor- en middellinie ontstaat.

Na 'n goed kwartier spelen worden er dan wat te veel handen gebruikt in 't beruchte gebied en krijgt A. 'n strafschop tegen zich. Deze wordt, met een tam schotje over de keeper heen, benut en Curaçao leidt dus met 1—0.

Niet ontmoedigd pakt Aruba onmiddellijk weer aan en ziet werkelijk de moeite beloond met 'n doelpunt, als de midvoor na mooi doorzetten de bal achter de te laat uitgelopen C.-doelverdediger kan plaatsen.

En daarmee zijn we practisch aan 't einde van deze wedstrijd; de laatste minuten houdt men elkaar wat bezig op 't middenveld. — Alles samen 'n wedstrijd zonder pit en die ons de verzuchting deed slaken: „'t Is te hopen, dat 't morgen wat anders geeft!"

Dat was gelukkig 't geval. We hebben getuigen mogen zijn van 'n prettige, faire wedstrijd, waarbij echter, 't moet ons eerlijk van het hart, Curaçao lelijk dwarsgezeten werd door de scheidsrechter. De man bedoelde 't zo niet, dit was zonder meer duidelijk; maar even duidelijk was, dat hij niet op de hoogte was van de nieuwere spelregels, om van de nieuwste maar niet te spreken. En dat dit voor Curaçao, dat op dit punt wél bij is, 'n eerste-klas-handicap was, behoeft hier geen betoog.

Aruba wint de toss en Curaçao trapt uit en snelt onmiddellijk ten aanval. Wel wordt die afgeslagen, maar C. houdt voorlopig 't spel in handen. Maar eerst na tien minuten spelen komt dit overwicht tot uitdrukking, als n.l. Becker (die rechtsbuiten speelde) 'n pracht van 'n voorzet geeft, juist vóór 't A-doel. Wel werkt de keeper weg, maar onvoldoende en „Zep" is er als de bliksem bij om deze opgelegde kans te benutten.

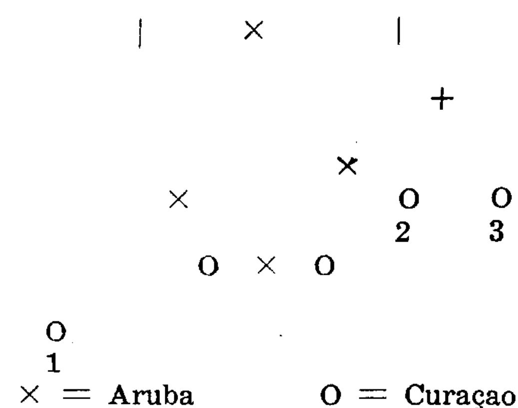
Aruba pakt nu flink aan en voelt enkele malen de C-keeper terdege aan de tand. Maar Vos weet z'n weetje wel en heeft menig maal 'n applausje in ontvangst te nemen. Zo zien we hem keurig 'n bal wegpikken tussen drie Arubanen uit.

Na 20 minuten houden we even 't hart vast, als Aruba zich 'n strafschop toegewezen ziet even buiten 't beruchte gebied. Van Noort zet de indringers, die listig met z'n drieën tussen de C.-backs wilden doorsluipen, de voet dwars.

't Spel blijft aantrekkelijk. Curaçao munt uit door samenspel (helaas weer te kort) en Aruba schiet meer. De beide partijen wegen goed tegen elkaar op.

Na de rust eist voorlopig Aruba 't beste deel van 't spel voor zich op. Curaçao wordt ingesloten, maar Vos geeft enkele malen achtereen niet thuis. Dit doet hij ook als na 'n minuut of tien spelen de scheidsrechter blijkbaar 'n handsbal bij een der backs constateerde. Goed genomen komt deze penalty juist in de rechterhoek van de goal terecht. Vos wierp er zich echter in de volle lengte naar toe en keerde de bal. Keurig, Ezequiel!

Maar Aruba wil met alle geweld 'n doelpunt forceren en Curaçao moet alle zeilen bijzetten om erger te voorkomen. Juist in deze periode maken we dan een voor ons begrijpelijk geval mee. Ter verduidelijking zetten we hier even 'n situatietekeningetje neer.



Als Curaçao even kans ziet zich wat los te werken en de voorhoede voltallig op haar post blijkt, krijgt Leers (O1) de bal toegespeeld. Deze plaatst het leder met 'n boog over de spelers heen naar +. Zowel O2 als O3 stormen toe, waarbij de eerste (goed gezien daar de A-back ook toegelopen was) de bal overlaat aan O3 (Becker), die geen ogenblik aarzelt en het tweede doelpunt van die middag maakt.

Dit doelpunt werd echter niet toegekend, wegens... off-side! Inderdaad, voor 'n jaar of acht zou men dit geval op deze wijze beoordeeld hebben.

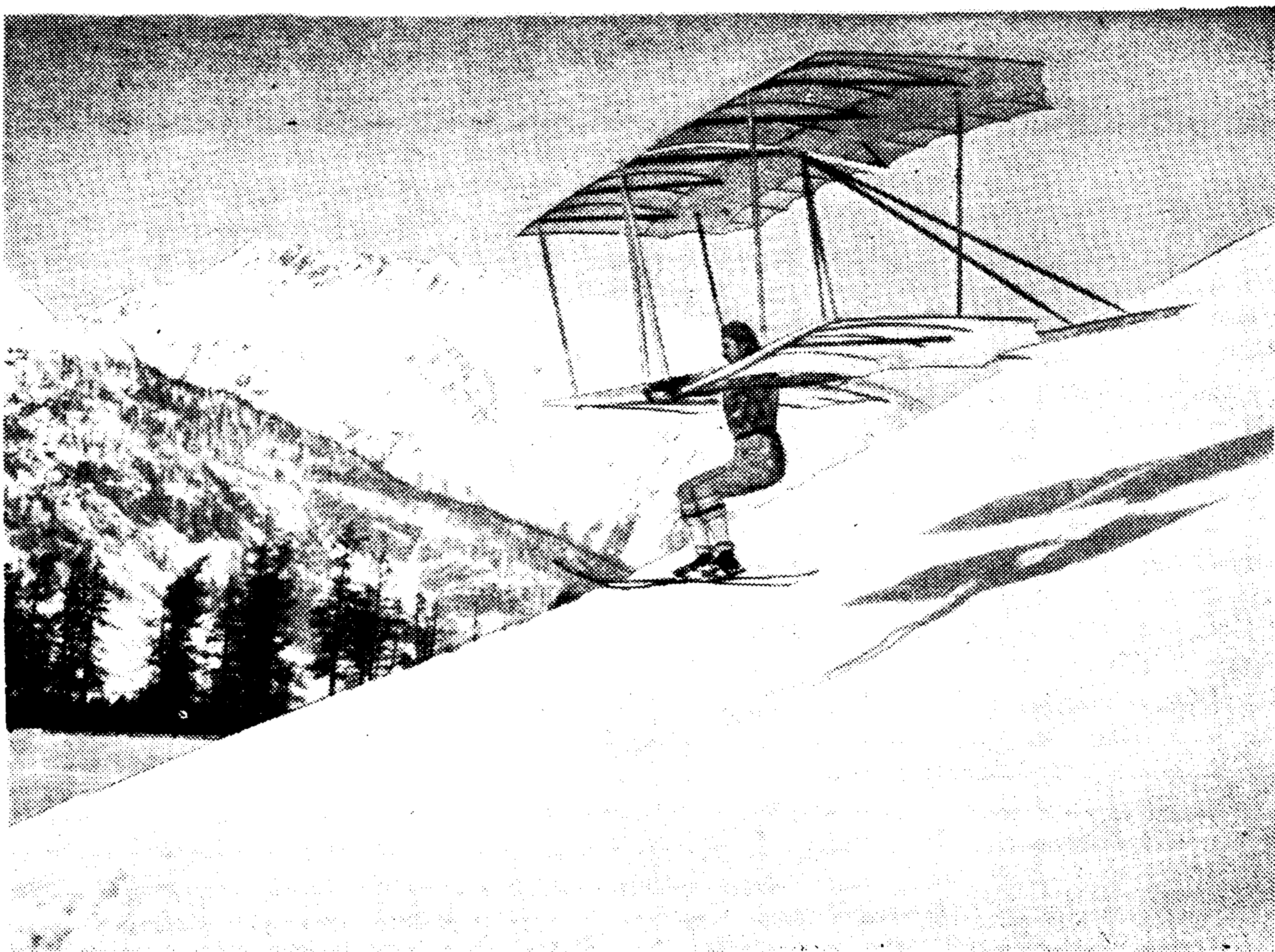
Intussen zijn we echter wat wijzer geworden en zal 'n scheidsrechter niet kijken naar 't ogenblik waarop 'n speler de bal krijgt, maar wel naar 't ogenblik **waarop de bal toegespeeld wordt.** Dit doelpunt was naar onze vaste overtuiging zo zuiver als water; er was geen vuiltje aan de lucht!

Men voetbalt verder, maar zoals een van de spelers na de wedstrijd opmerkte: de animo gaat er op die manier wel wat uit. Bovendien doet zich bij C. de vermoeidheid gevoelen. Om de spelers nog wat dieper de put in helpen, krijgt Aruba dan 5 minuten voor 't einde nog 'n penalty toegewezen: ruw spel van de C-Backs, zegt men. Deze strafschop wordt benut en 't is dus 1—1, 'n stand, waarmee ook het einde komt.

In plaats van te verlengen of met strafschoppen te laten beslissen, wie de beker mee naar huis zou nemen, bood de Secretaris van de C.V.B., de Heer Dennert, de trofee aan Aruba aan, waarna Dr. Dussenbroek nog even spelers en muzikanten bedankte. Later sprak hij de hoop uit nog dit jaar naar Curaçao te kunnen komen om de derde wedstrijd om de Dr. Oduber-beker te spelen.

Wij hopen er nog bij, dat die wedstrijd dan 'n even fair verloop moge hebben als die van Zaterdag en Zondag.

S. R.



VLIEGENDE SCHAATSERS. Te Engadine, Zwitserland, is er nieuwe vorm van sport uitgevonden, n.l.: een combinatie van vliegen en sschaatsen. De schaatser steekt hoofd en n schouders tussen een toestel, dat op een vliegtuig lijkt, gemaakt van bamboe en papier, die het springen van hoogten gemakkelijker maakt.

LIJST VAN BINNENKOMENDE SCHEPEN OVER MEI 1937.

5	Mei	Ned.	Iris	Sto. Domingo	Haiti
„	„		Venezuela	Pto. Cabello	Sta. Marta
5	„	„	Flora	Pto. Cabello	Maracaibo
6	„	„	Colombia	Pto. Colombia	Pto. Cabello
6	„	„	El Libertador	Maracaibo, Aruba	Aruba, Maracaibo
6	„	Fr.	San Diego	Le Havre	Cristobal
7	„	Ned.	Medea	Maracaibo	Pto. Cabello
7	„	„	Breda	Cristobal	Liverpool
7	„	D.	Palatia	Pto. Cabello	Pto. Colombia
8	„	Fr.	Wisconsin	Colon	Le Havre
8	„	D.	een schip	Pto. Colombia	Pto. Cabello
8	„	„	Alemania	Maracaibo	Maracaibo

WIE HEEFT DE STROOMLIJN UITGEVONDEN?

NIET DE MENS, MAAR DE NATUUR.

Het geheim van vis en vogel.

HET DIER ALS TECHNISCH VOORBEELD.

Ingenieurs en mannen der natuurwetenschappen werken niet zelden hand in hand om de geheimen der natuur te doorvorsen, die de mensheid ten goede kunnen komen. Het gebied, waarop deze beide specialisten elkaar ontmoeten heet: „biotechniek". Er is op dit gebied nog heel wat te leren. Soms gaat het slechts om kleine details, doch dikwijls ook om hele constructies. Wie zou b.v. gedacht heben, dat onze scheepsbouw,die op een hoge trap van ontwikkeling staat nog eens bij een vis in de leer moest gaan?

Bij een vergelijking van de voortbewegingssnelheden van vissen en van de modernste zeeschepen werd namelijk vastgesteld,dat de staart van de vis als voortbewegingsorgaan een veel groter nuttig effect had dan de beste scheepsschroeven.

Nadat men dit feit eenmaal had waargenomen, trachtte men systematisch de oorzaak hiervan na te gaan en men kwam tot de conclusie, dat de scheepsschroef steeds met een energieverlies moet werken. De natuur daarentegen gebruikt voor de voortbeweging van zwemmende lichamen grote, langzaam heen en weer bewegende vlakken, die geen draaiende beweging in het water veroorzaken en dit genoeg tijd laten, de bewegingen van de drukvlakken te volgen, terwijl bij de scheepsschroef achter de propeller onvermijdelijk een vacuum, dus een luchtledige ruimte ontstaat, die door 't toestromende water niet onmiddellijk word gevuld.

Niet alleen om de wijze van voortbeweging maar ook wat het uiterlijk betreft hebben de vissen de mens tot voorbeeld gediend. De moderne stroomlijn, die bij automobielen, treinen, schepen en luchtschepen steeds meer toepassing vindt, is van de vissen afgekeken.

Eeuwenlang heeft de mens evenwel ook de vogel om zijn vliegvermogen benijd. De vliegmachine en de raket hebben gemonstreerd, die wij eveneens in het dierenrijk terugvinden.

Niet alleen in de wijze van voortbenisme betreft kunnen we van de dieren veel leren. Toen in het jaar 1858 de Amerikaanse mechanicien Yale zijn veiligheidsslot patenteerde, vermoedde hij niet, dat het gewichtigste gedeelte hiervan reeds lang door de neushoornvis gebruikt werd. Zelfs voorwerpen aan elkaar hechten konden de dieren eerder dan de mensen. In Indië leeft de z.g. kleermakersvogel, die zijn nest tussen aan elkaar genaaide bladeren bouwt. Voor dit doel maakt hij met zijn spitse snavel eerst gaatjes in de bladeren en nadat hij katoenen draden op een bijzondere manier in elkaar gedraaid heeft, naait hij de bladeren aan elkaar vast. Dan is er een vogel, die zijn nest metselt, en laagje voor laagje klei aanbrengt, zelfs de ventilatie niet vergeet.

Wie heeft het papier uitgevonden? Men zegt de Chinezen, maar daarmee doet men de papierwesp onrecht aan, want sinds mensenheugenis zag ze kans een soort papiermaché te maken, waarvoor ze stukjes hout klein maakte en dit in een kleefstof (haar speeksel) samenkneedde. Welke hengelaar heeft een zo doelmatige hengel als vele diepzeevissen? Vooral de zeeduivel is goed uitgerust, aan het eind van de hengel zitten twee weerhaken, terwijl de lantaarn de vissen lokt. Hoe dat licht werkt weten wij niet. En toch zou de oplossing van dit raadsel een omwenteling in de lichttechniek teweeg brengen.

Alle dieren, die licht geven, ook de glimpwormpjes, brengen namelijk een koud licht voort, terwijl de mens tot nu toe slechts warm licht kan leveren, wat wederom energieverlies betekent.

Met al deze voorbeelden zien we, hoe de natuur de mensen als voorbeeld heeft gediend en nog dienen kan. Als dus de natuurvorsers trachten de geheimen der dieren te ontsluieren, dan bevredigen zij niet alleen onze dorst naar kennis, maar openen tevens nieuwe wegen voor de techniek.